

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧLVII

Ο Νόμος
της Ανθρώπινης
Μοίρας

Οι Αρχές και οι Κώδικες του Αγγελικού και του Δαιμονικού, της Αγάπης και του Μίσους, της Ευεργεσίας και της Αρπαγής, είναι ακατάληπτες και γεμάτες μυστήριο γι' αυτόν που δεν έχει συνειδητοποιήσει την ενότητά του με το Θείο Κόσμο.

Αυτός που δεν πιστεύει στους κανόνες της ψυχής και της θεότητας, είναι σκλάβος, αλυσοδεμένος με τα πάθη και τις αδυναμίες του.

Η μανία του χρήματος και της απόκτησης υλικών αγαθών, που έχουν σαν αποκλειστικό σκοπό την κυριαρχία του ανθρώπου επί της ύλης, αποτελούν αναπόδραστη καταδίκη για όσους την υπηρετούν.

Όμως, ο θρησκευόμενος άνθρωπος, που δεν υποτάσσεται στις απολαύσεις του υλικού κόσμου, ο πραγματικός Φιλόσοφος που μπορεί και διαχωρίζει τα Γήινα από τα Ουράνια και αφοσιώνεται στην υπηρετήση της Αλήθειας και της Τριαδικότητας, αυτός που στοχεύει με το φωτεινό βλέμμα του τον κόσμο του πνεύματος, των αρχών των Νόμων και των Κωδίκων, αυτός μπορεί και θέτει σε πλήρη δράση τον μηχανισμό επικοινωνίας με τη Θεία Πρόνοια, που τον οδηγεί απελευθερωμένο στην κατανόηση του Θείου Κόσμου.

Η τριαδικότητα του πλούτου, που συνοψίζεται στις λέξεις χρήσιμος, άχρηστος, καταστροφικός, είναι άγνωστη στο σύνολο σχεδόν των σημερινών πολιτών του πλανήτη.

Ο χρήσιμος πλούτος, αυτός που μπορεί να βρίσκεται από κάποιες αιτίες στα χέρια ενός ευεργέτη, ο οποίος με περίσσεια αγάπη τον διανέμει στους φτωχούς, τα ορφανά και τους ανήμπορους γέροντες, αποτελεί σπάνιο φαινόμενο στις μέρες μας.

Άχρηστος πλούτος είναι αυτός που βρίσκεται, από κάποιες γήινες αιτίες, στα χέρια ενός άχρηστου διαχειριστή του χρήματος.

Ενός διαχειριστή που ξοδεύει την περιουσία του ασκόπως, σε απολαύσεις της στιγμής, σε υπηρετήση ανομημάτων και ηδονής, σε φιλόδοξα και άχρηστα σχέδια, σε επιδείξεις αλλόφρονος πλουτισμού.

... αυτός μπορεί και θέτει σε πλήρη δράση τον μηχανισμό επικοινωνίας με τη Θεία Πρόνοια, που τον οδηγεί απελευθερωμένο στην κατανόηση του θείου κόσμου.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΖΩΗ

Καταστροφικός, είναι ο πλούτος που κατέχουν τα Κέντρα Εντολών του πλανήτη και αποβλέπουν σε οργανωμένα σχέδια πολέμων και καταστροφών, σε παραγωγή υλικών πολέμου, σε διακίνηση ναρκωτικών, πορνείας και ιδεών καθυπόταξης των λαών, σε ανατροπές συνειδήσεων για την υπηρετήση σκοτεινών επιδιώξεων για την πνευματική κατάπτωση των λαών, ιδιαίτερα του Τρίτου Κόσμου.

Ό,τι παράγει κακόν, είναι έργο δαιμονικού πνεύματος και έχει σύμφυτη με το παραγόμενο έργο την μετέπειτα τιμωρία του.

Κανείς, απολύτως κανείς, δεν μπορεί να αποδράση από το σχέδιο του Θεού.

Κανένας κακός σ' αυτόν τον κόσμο, θα μπορεί να μείνει ατιμώρητος όταν κλείσει τα γήινα μάτια του, για να συναντήσει σε μια καινούργια πορεία ψυχής το Υπερεγώ του.

Ή άνοδος και η πτώση της ψυχής σ' αυτό που ο νους σκέπτεται και σε αυτά που η σάρκα υποτάσσεται σ' αυτό τον κόσμο, συνιστούν τα ανιόντα ή κατιόντα βασίλεια που θα διαπεράσει το Εγώ μέχρι να συναντήσει το αιώνιο Αρχέτυπό του, το Υπερεγώ του.

Ό,τι παράγει κακόν, είναι έργο δαιμονικού πνεύματος.

Και, είναι απολύτως βέβαιον, ότι ο Θεός που θα μας ξεδιπλώσει το σχέδιό Του μέσω των Νόμων και των Κωδίκων στις ατραπούς της αβύσσου ή στο φως των ουρανίων πνευμάτων, είναι μέσα μας, Παντογνώστης κάθε σκέψης και κάθε αυτουργίας και ταυτόχρονα Οδηγός στις σκοτεινές ή φωτεινές λεωφόρους ενός Άλλου κόσμου που είναι «ταυτός» με Αυτό τον κόσμο που ζούμε τώρα!

Πριν ταξιδέψουμε στον Αιώνιο κόσμο των Αρχετύπων, των Κωδίκων και των Αριθμών, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε πως το γήινο «Εγώ» μας θα βρεθεί οπωσδήποτε πρόσωπο με πρόσωπο με την θεία κοινωνία του Απόλυτου Πνεύματος.

Αυτό έχει σαν καθοριστική εξάρτηση τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιήσαμε και ξοδέψαμε το «Εγώ» μας στο γήινο κόσμο.

Καταστροφικός, είναι ο πλούτος που κατέχουν τα κέντρα εντολών του πλανήτη και αποβλέπουν σε οργανωμένα σχέδια πολέμων και καταστροφών,

Ο Ηθικός τρόπος ζωής, αποτελεί ακολουθία της ανθρώπινης ψυχής με τον Νόμο της Συμμετρίας, που ορίζει όχι μόνον τις ανθρώπινες σχέσεις και τη συμμετοχή στα δρώμενα του βίου, αλλά ταυτόχρονα και τον τρόπο που συνεργαζόμαστε με την ίδια τη φύση.

... σε απολαύσεις της στιγμής, σε υπηρετήση ανομημάτων και ηδονής, σε φιλόδοξα και άχρηστα σχέδια.

Όποτε ο άνθρωπος αμαρτάνει, αντιτίθεται στο Νόμο της Συμμετρίας και έρχεται αντιμέτωπος με το Αιώνιο Αρχέτυπο.

Γι' αυτόν που δεν γνωρίζει ή δεν αισθάνεται την Αρχή και το Τέλος των πραγμάτων, η Ιδέα του Αγαθού απομένει ακατάληπτο μυστήριο.

Αν η Ηθική δεν διαμορφώνει τον χαρακτήρα του ανθρώπου, αλλά λειτουργεί κατά περίπτωση και συμπτωματικά, είναι δυσεύρετο για τον άνθρωπο το κληροδότημα της Λύτρωσης.

Η Ιδέα της Ελευθερίας στο γήινο κόσμο, δεν αθώνει τις πράξεις των βεβήλων και αυτών που «απελευθερώνουν» τις ορέξεις και τα πάθη τους στις ηδονές και τις πρόσκαιρες απολαύσεις ενός έκλυτου βίου.

... σε ανατροπές συνειδήσεων για την υπηρετήση σκοτεινών επιδιώξεων για την πνευματική κατάπτωση των λαών, ιδιαίτερα του Τρίτου Κόσμου.

Βούληση

Η βούλησης ταυτίζεται με τον άνθρωπο, ο δε άνθρωπος είναι το μοναδικό ον μέσα στη φύση που μπορεί να την πιστοποιήσει. Η βούληση είναι αποτέλεσμα μιας αρχικής σκέψης που την κινητοποιεί, για κάτι που πρέπει ο άνθρωπος να κάνει ή να στοχασθεί. Σαν ψυχοπνευματική λειτουργία είναι ανώτερη από τη σκέψη, το αίσθημα, την επιθυμία και άλλες παρόμοιες λειτουργίες. Με τη βούληση ο άνθρωπος, σαν «ενεργητικό ον» προστατεύει και κατοχυρώνει τον τρόπο ζωής του και ύπαρξής του μέσα στον κόσμο.

Η βούληση είναι μια καθαρή ενέργεια του πνεύματος, δεν σχετίζεται με τις ορμές εξ εμφύτου, ενίοτε όμως δέχεται τις επιρροές τους.

Η εκδήλωση μιας πράξης προέρχεται από το «Εγώ», από τη συνειδητή και υπεύθυνη συγκατάθεση ή άρνηση του υποκειμένου και αποτελεί το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της βούλησης. Ένα, επίσης κυρίαρχο στοιχείο της βούλησης είναι η νόηση, η συνειδητοποίηση και οργάνωση του σκοπού και του προγράμματος που καταρτίζει τις πράξεις μας. Η επιθυμία συνειδητοποιείται ενίοτε ως «σκοπός», ο δε «σκοπός» είναι μία ανάκλαση της συνειδητότητας που τον συνιστά.

... είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε πως το γήινο «Εγώ» μας θα βρεθεί οπωσδήποτε πρόσωπο με πρόσωπο με την θεία κοινωνία του Απόλυτου Πνεύματος.

Ελευθερία, είναι ο τρόπος με τον οποίο το άτομο εντάσσει τον εαυτό του στο σύνολο της κοινωνίας των ανθρώπων και της φύσεως, αγωνίζεται γι' αυτό το σύνολο μέσα στο οποίο συνυπάρχει και το συμφέρον του δικού του «εγώ» συσχετίζεται με το συμφέρον του «εμείς».

Άχρηστος πλούτος είναι αυτός που βρίσκεται, από κάποιες γήινες αιτίες, στα χέρια ενός άχρηστου διαχειριστή του χρήματος.

Αυτός που προσπαθεί να εισέλθει στον κόσμο της Σοφίας για την Γνώση του Καλού, αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του από τα

γήινα και την ένταξή του στα ουράνια.

Ο πραγματικός φιλόσοφος που έχει σαν σκοπό ζωής την απόκτηση της γνώσης και την υπηρετήση του Αγαθού, δημιουργεί ανεξάρτηση από τις εγκόσμιες απολαύσεις ενώ, με το αστραφτερό μάτι του πνεύματός του, ατενίζει την Θεϊκή Τριαδικότητα, μέσα στην οποία επιδιώκει την συνύπαρξη με τον ατομικό εαυτό του.

Ο θαμπός κόσμος της ύλης και της ζωικής κατάστασης, μέσα στον οποίο δεσπόζει η αναπόδραστη μοίρα του θνητού σώματος, αποτελεί το εργαστήριο, μέσα στο οποίο ο φιλόσοφος θα ερευνησει, θα διαπιστώσει και θα αποδείξει την αθανασία της ψυχής του και τους Νόμους της.

Ο φωτεινός κόσμος του Πνεύματος, που είναι αθέατος για τον άνθρωπο της χείμμερας και της υλικής κατανάλωσης, αποτελεί για τον υπηρέτη του καλού κοινωνία απελευθερωμένων ψυχών, που βιώνουν τον υπέρτατο Νόμο του Αγαθού, σ' ένα κόσμο όπου η Θεία Πρόνοια βρίσκεται σε συνεχή δράση.

Κανένας θνητός, ποτέ, στην ιστορία του κόσμου δεν μπόρεσε να οραματισθεί το Αγαθό μέσα από τις ηδονές της σάρκας και της υπηρετήσης των ορέξεων που εγείρουν οι αισθήσεις.

Για να μπορέσει ο άνθρωπος να διαχωρίσει την αλήθεια από την πλάνη, πρέπει να κατανοήσει ως τα απόκρυφα βάθη της διανοίας του ότι, σε κάθε περίπτωση το Καλό οδηγεί στο φως και τη Λύτρωση, το δε Κακό στο έρεβος της μεταθανάτιας Οδύνης.

Ο Νόμος της Ανθρώπινης Μοίρας στη Δικαίωση ή την Τιμωρία, είναι αναπόδραστος.

Η Ζωή είναι ένα απέραντο πεδίο μάχης του συνειδητού με το ασυνείδητο, του καλού με το κακό, του αισθητού με το ουράνιο.

Τα γεγονότα που συντάσσουν οι επιλογές των πράξεών μας, διαμορφώνουν και μορφοποιούν το ποιοτικό μέρος της ψυχής και του «εγώ» μας.

Κάθε μορφής αμαρτία είναι πράξις η σκέψις ασύμμετρη, άρα καταστροφική και χρεώνει με σκότος το «Εγώ» μας.

Αντίθετα, κάθε υπηρετήση της ουσίας του Αγαθού, είναι συμμετρική με το Νόμο που εκδηλώνεται στα φυσικά πράγματα και ενισχύει με φως το «Εγώ» μας.

Όμως το «Εγώ» μας δεν είναι ούτε αυτοτελές, ούτε ανεξάρτητο. Το «Εγώ» που αφορά στον συνειδητό εαυτό μας, που οργανώνει τις πράξεις του στον κόσμο των αισθητών πραγμάτων, είναι μία ανάκλαση του Υπερεγώ μας, που βρίσκεται έξω από τον ορίζοντα της κοσμικής ύλης, και βιώνει τον θείο κόσμο των Αρχετύπων.

Το «Εγώ» και το «Υπερεγώ» είναι άρρηκτα δεμένα με τους Νόμους της Αλληλεξάρτησης, της Μέθεξης και της Αλληλουχίας και κατ' επέκτασιν υπάγονται στο «Ταυτόν», στο Νόμο που ορίζει το ένα να υπάγεται μέσα στο άλλο και αντίστροφα.

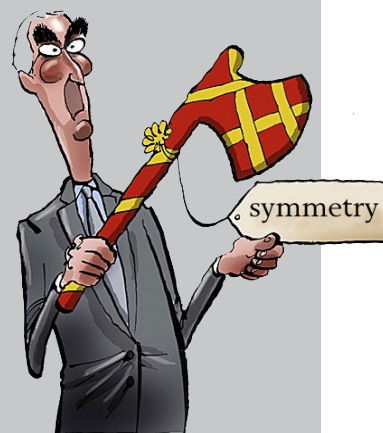
Ρήξη Συμμετρίας

Η γνωστή θεωρία των κοσμολόγων Weinberg και Sala, για τη ρήξη της Συμμετρίας, αφορά σε μία χαρακτηριστική ιδιότητα που ονομάζεται «αυθόρμητη ρήξη Συμμετρίας».

Η ιδιότητα αυτή αφορά στο ότι, αυτά που φαίνονται σαν εντελώς διαφορετικά είδη σωματιδίων, όταν τα παρατηρούμε σε χαμηλές ενέργειες, αποδεικνύουν ότι στην πραγματικότητα είναι ένα και μόνον σωματίδιο, σε διαφορετικές καταστάσεις.

Όταν χρησιμοποιούμε ακόμα υψηλότερες ενέργειες, όλα τα σωματίδια συμπεριφέρονται με τον ίδιο τρόπο. Παράδειγμα: σε μια ρουλέτα που γυρίζει γρήγορα, το ίδιο γρήγορα στριφογυρίζει και η μπίλια. Όταν η ρουλέτα χάνει λίγο λίγο ταχύτητα, η ενέργεια της μπίλιας γίνεται μικρότερη και τελικά πέφτει σε μία από τις 37 εγκοπές της ρουλέτας.

Η ρήξη Συμμετρίας, στη σχέση μιας ενεργούς πηγής με μία άλλη, συνεπάγεται την καταστροφή οπωσδήποτε της μιας εκ των δύο, η οποία δημιουργεί το αίτιον της ρήξης. Όταν η ανθρώπινη ηθική χάσει την ενεργό δραστηριότητά της πάνω στις ανθρώπινες αποφάσεις και πράξεις και εγκαταλειφθεί στην πτώση των ανομημάτων της, τότε, σε επίπεδο τήρησης των Νόμων, έχουμε ρήξη Συμμετρίας.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΖΩΗ

Ενώ όμως το ένα έχει ανταπόκριση με το άλλο σε όλο το διάστημα που ο άνθρωπος βιώνει το γήινο κόσμο, μετά το τέλος του σαρκικού σώματος, το «Εγώ» υπερύπτται και οδεύει προς το «Υπερεγώ», που είναι έξω από τα όρια του Σύμπαντος.

Στο σημείο αυτό εντοπίζεται το σύνορο της σχέσης του Θεού με τον Άνθρωπο.

Το Υπερεγώ, στον κόσμο των Αρχετύπων, αποτελεί ακατάλυτο στοιχείο του Μεριστού Θείου Πνεύματος.

Ο Θεός είναι Αμέριστος στο σύνολό Του και ταυτόχρονα Μεριστός στις εκδηλώσεις Του. Μέσα στο άπειρο διαμελισμό του Συνόλου Του, υπάρχει για κάθε ανθρώπινη ψυχή ένα αυτοτελές και ξεχωριστό μέρος. Μια θεία μετοχή!

Όμως, αυτή η μετοχή είναι δημιουργημένη από το ολοκάθαρο υλικό του Θείου Πνεύματος.

Με αυτή τη σκέψη, δεχόμαστε το Υπερεγώ σαν ένα Θεϊόν Μέρισμα.

Ο χρήσιμος πλούτος, αυτός που μπορεί να βρίσκεται από κάποιες αιτίες στα χέρια ενός ευεργέτη, ο οποίος με περισσεία αγάπη τον διανέμει στους φτωχούς, τα ορφανά και τους ανήμπορους γέροντες, αποτελεί σπάνιο φαινόμενο στις μέρες μας.

Η Ιδέα της Ελευθερίας στο γήινο κόσμο, δεν αθρώνει τις πράξεις των βεβήλων.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Όταν όμως το Εγώ, μετά το θάνατο του σώματος, ελευθερώνεται και οδεύει προς το Υπερεγώ, κουβαλάει, άλλοτε ελάχιστα και άλλοτε πλήθος αμαρτωλών στοιχείων, που αφορούν στις πράξεις της γήινης ζωής του.

Πως όμως το «Εγώ» θα μπορέσει να ενοποιηθεί με το «Υπερεγώ», όταν είναι μολυσμένο από τις γήινες απολαύσεις;

Πως θα μπορέσει το «Εγώ» να απαλλαγεί από τις ασύμμετρες πράξεις της γήινης ζωής του και να ενοποιηθεί με τον θείο υπερεαυτό του;

Είναι απαραίτητο στο σημείο αυτό, η ανθρώπινη σκέψη να εμβαθύνει στην έρευνα δύο ξεχωριστών θρησκευολογικών ιδεών: της ιδέας της Μετενσάρκωσης, όπου η ψυχή μεταφέρεται από σώμα σε σώμα μέχρι την τελειοποίησή της, και της ιδέας της σωτηρίας της ψυχής, μέσα από τις σταδιακές εξελίξεις της στον Άλλο Κόσμο, ως το σημείο συνάντησης με το «Υπερεγώ» του Θείου Ανθρώπου.

Για να μπορέσει ο άνθρωπος να διαχωρίσει την αλήθεια από την πλάνη, πρέπει να κατανοήσει ως τα απόκρυφα βάθη της διανοίας του ότι, σε κάθε περίπτωση το Καλό οδηγεί στο φως και τη Λύτρωση, το δε Κακό στο έρεβος της μεταθανάτιας Οδύνης.

